

Rozán Eszter

Vadak sorsa

A természet szava
mi folyton úzi, hajtja,
forrongó vérenek
sehol nincs nyugalma.
Perzselő tűz viszi,
vonzza az éjszaka,
zsákmányra találni,
mennyei kéj maga.
Áldozat számára
nincs többé kegyelem,
ősi ösztön dönt most,
áthatja fegyelem.
A szarvas még sikolt,
majd kihuny a szikra,
vicsorogva tépik,
húsát cafatokra.
A tigris megpihen,
a vágy lassan elül,
míg újabb szenvedély
kerekedik felül.
A vadak sorsa ez,
ki gyilkos, ki zsákmány,
az éhség diktálja,
nem halálos ármány.